

Мъглата и му стисна сърчено ржката.

И двамата замълчаха.

Договора бѣ сключенъ. Бждащето се мѣркаше предъ тѣхнитѣ очи като далечно царство. Думи не идѣха на уста. И нѣщо спираше езикъ.

Павелъ мислеше: — не ми ли стига толкова, що извършихъ като стражаръ, че трѣбва още да загазвамъ. Тая мисль го смразяваше. Ала додеше ли му на умъ, че инакъ трѣбва да работи земята, че трѣбва по цѣль день да гори подъ слънцето — почувствува, че такъвъ животъ е непоносимъ за него. И хареса му се това, което му предложи Петко Мъглата.

Мъглата мълчеше, не отъ това, че го измжчва взетото решение. Той намираше, че съ